

τὴν ἀπασχόλησιν ἔχων εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ κρίσιν τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων ὅταν δὲ διὰ παντὸς προσέχης εἰς τὰ ἀλλότρια, πότε θὰ φροντίσης περὶ τῶν ἰδικῶν σου κακῶν ;

(ἀκολουθεῖ)

Π.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ-ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΣΤ'.

Ὁ Χριστιανισμὸς οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς **πρόδος** τοῦ τότε φιλοσοφικοῦ πνεύματος ἢ τῶν τότε ἐπικρατουσῶν θρησκειῶν. Διότι κατ' ἀνάγκην θὰ ἦτο συνέχεια ἐνὸς τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων ἢ ἀνάπτυξις μιᾶς τῶν ἐπικρατουσῶν θρησκειῶν. Ἄλλ' ἐὰν ἀποβλέψωμεν πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἦλθεν εἰς σύγκρουσιν πρὸς αὐτὸ τὸ **ἀνθρώπινον πνεῦμα** κηρύξας ἰδέας ὅλων ἐν πολλοῖς ἀντιθέτους πρὸς τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν φιλοσοφίαν, ἦλθεν ἀντιμέτωπος πρὸς ὅλα τὰ θρησκευτικὰ ουστήματα. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Σοφίαν λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις, σοφίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου, τῶν καταργουμένων· **ἀλλὰ λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ**, τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἣν προώρισε ὁ Θεὸς πρὸ αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν, ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἔγνωκεν.... ὅτι τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχύνη.»

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι **αἰφνίδιον γεγονός, θεία βουλή**, διαδοθεὶς εἰς τὸν κόσμον μόνον διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ὁ θέλων νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν Χριστιανισμὸν ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς συγκρίσεως αὐτοῦ πρὸς ἄλλα φιλοσοφικὰ συστήματα, ματαιοπονεῖ, διότι ὁ Χριστιανισμὸς ναὶ μὲν ἀνέπτυξε καὶ περιέβαλε μὲ ὑψηλότερον χαρακτῆρα ἀληθείας τινὰς τῆς τότε φιλοσοφίας, ἀλλὰ κυρίως ὁ Χριστιανισμὸς πρέπει νὰ χαρακτηρίζεται ὡς **κάθοδος τοῦ ἀνωθεν πνεύματος** κατὰ τὴν σοφὴν ἔκφρασιν χριστιανικοῦ φιλοσόφου.

Ὅταν ἀρχίσωμεν νὰ ἀντιλαμβανώμεθα οὕτω τὸν Χριστιανισμὸν, ὡς **θείαν δύναμιν**, ἀναγεννῶσαν τὸν ἄνθρωπον, δὲν θὰ ἀρκούμεθα εἰς τὸ νὰ διδάσκωμεν μόνον τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὰ ἐξετάζωμεν αὐτὸν ὡς φιλοσο-

φικὸν σύστημα, ἀλλὰ κυρίως θὰ ἐπιδιώκωμεν τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς ὁποίας καὶ μόνον δύναται νὰ παρουσιασθῇ ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτοῦ ὁ Χριστιανισμὸς καὶ νὰ ἀναφανῶσιν αἱ ἐθνοσωτήριοι αὐτοῦ ἀρχαί.

(ἀκολουθεῖ)

Ν. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΜΗΤΗΡ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΗΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΗΣ

Β'.

Ἀγαπητή μου κόρη.

Τὸ νεογέννητον βρέφος ὑποβάλλει τὴν μητέρα εἰς σπουδαιότατα καθήκοντα. Ὅλος ἀνίσχυρον, ὅλος ἀβόηθον, περιμένει ἀπ' αὐτὴν περίθαλψιν καὶ τροφήν. Εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶναι πᾶσα μήτηρ νὰ εἶναι τροφὸς τοῦ τέκνου της. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως πολλαί, χωρὶς καμμίαν αἰτίαν, εἰμὴ μόνον ἀπὸ ὀκνηρίας, ἢ δι' ἄλλας ἐνασχολήσεις, παραδίδουσι τὴν φροντίδα τῶν τέκνων των εἰς χεῖρας ὑποκειμένων, τὰ ὁποῖα ὄσον καὶ ἂν καυχῆθῶσι ὅτι ἔχουν τὸ προτέρημα τοῦ ἀνατρέφειν τὰ παιδιά, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ καθήκον τοῦτο ὡς ἡ γεννήσασα. Πῶς εἰμποροῦσι αὐταὶ νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ὑγείας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ παιδίου, ἢ νὰ προσέχωσι μὲ τὸν αὐτὸν τῆς μητρὸς ζῆλον εἰς τὴν τροφήν, εἰς τὴν ἐνδυμασίαν καὶ εἰς τὴν καθαριότητά του ; Πόσα παιδιά δὲν στέλλονται ἀδίκως εἰς τὸν ἄλλον κόσμον διὰ τὴν κακὴν καὶ παρὰ φύσιν συνήθειαν τῶν γονέων, οἵτινες δίδουσι αὐτὰ νὰ τὰ ἀναθρέψωσι, ἢ μᾶλλον νὰ τὰ κακοαναθρέψωσι, αἱ τροφοὶ ἢ ἄλλοι οἰκιακοὶ θεράποντες ;

Ἡ μήτηρ πρέπει πάντοτε νὰ εὐρίσκεται μετὰ τοῦ νηπίου της. Ἡ φροντίς αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι τὸ κύριον ἔργον της. Τί ἄλλο, τῇ ἀληθεία, δύναται νὰ τῆς δώσῃ μετὰ ταῦτα πλέον εὐαρέστους ἀναμνήσεις, νὰ τῆς ἐπιβεβαιώσῃ τὴν φιλοστοργίαν τῶν τέκνων της καὶ νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὰ τὴν μεγαλυτέραν σωματικὴν, νοητικὴν καὶ θρησκευτικὴν ὠφέλειαν ; Πολλοὶ ὅμως, παραδεδομένοι εἰς τὰς μωρίας καὶ τὰς εὐθυμίας τοῦ κόσμου, δὲν εὐκαιροῦν ἀπὸ τοὺς περιπάτους, τὰ συμπόσια, τὰ θεάτρα, καὶ τοὺς χοροὺς νὰ ἀσχοληθῶσι εἰς τοιαῦτα χρῆμα. Δὲν θεωροῦσι καθήκον των νὰ πλησιάσωσι εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ τέκνου των, νὰ θηλάζωσι καὶ νὰ ἐνδύωσι καὶ νὰ ἐκδύωσι αὐτό.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ τῶν μητέρων περὶ τὰ τοιαῦτα